

РЕШЕНИЕ

№ 5739

гр. София, 12.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 16.09.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Николай Ангелов

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Георги Бозуков

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **5269** по описа за **2022** година докладвано от съдия Наташа Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на заместник-кмета на СО срещу Решение № 1502/28.04.2022 г. по НАХД № 1096/2022 г. на СРС, НО, 99 състав. С оспореното решение е отменено Наказателно постановление № СО-Т-Д-21-04-203/15.07.2021 г., издадено от заместник-кмета на СО, с което на Д. Д. К. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300 лв., на основание чл. 36, ал. 1 и чл. 35, ал. 3 от Наредбата за реда и условията за извършване на търговска дейност на територията на Столична община /Наредбата/, за нарушение на чл. 23 от Наредбата.

В касационната жалба се твърди, че решението на СРС е неправилно и незаконосъобразно. Моли се то да бъде отменено.

В съдебно заседание касаторът не се явява и не се представлява.

Ответникът – Д. Д. К. – в съдебно заседание не се явява и не се представлява. От процесуалния му представител адв. Г. е постъпила молба, в която моли решението на СРС да бъде потвърдено. Претендира разnosки.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание се представлява от прокурор К., който моли решението на СРС да бъде потвърдено.

Административен съд София – град, II касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.

218 от АПК, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена от надлежна страна, в законоустановения срок, срещу съдебен акт, който подлежи на инстанционен контрол, а разгледана по същество е неоснователна.

Въззивният съд, след обсъждане на събраните писмени и гласни доказателства, е приел за установена следната фактическата обстановка:

На 25.04.2021 г. била извършена проверка на лица, извършващи търговска дейност на територията на парк „З.“ в [населено място]. На същата дата, около 16:30 часа Д. Д. К. извършвал търговия на открито на централната алея в парка, като предлагал за продажба царевича, чипс, минерална вода и други продукти от съоръжения за търговия на открито - 4 броя метални колички, запазени с пропан-бутан. За осъществяване на търговската дейност Д. Д. К. заемал около 4 кв.м. от парковата алея. В изпълнение на служебните си задължения контролните органи извършили проверка на Д. Д. К., който не представил разрешение за ползване на мястото, издадено от кмета на район „С.“. Проверяващите установили, че количките били собственост на юридическото лице „Ангерия“ ЕООД, а лицето Д. Д. К. бил служител в дружеството на длъжност „продавач улична сергия“, която длъжност заемал от 19.04.2021 г. до 04.06.2021 г.

Срещу Д. Д. К. бил съставен АУАН № 21-04-203/ 25.04.2021 г. за извършено нарушение по чл.23 от НРУИТДТСО. Актът бил връчен на Д. Д. К., който го подписал без възражения.

Въз основа на АУАН било издадено Наказателно постановление № СО-Т-Д-21-04-203/ 15.07.2021 г.

Решението на СРС е валидно, допустимо и правилно, но по други съображения.

Съгласно чл. 23 от Наредбата, търговия на открито се извършва въз основа на разрешение за ползване на място (по образец), издадено от кмета на района, на територията на който ще се извършва дейността.

За да бъде налице нарушение на цитираната разпоредба, следва да бъде установено по безспорен начин, че от провереното лице е осъществена търговия на открито. В чл. 19 от Наредбата се съдържа легална дефиниция за „търговия на открито“ и според нея това е търговия на дребно върху терени общинска собственост - паркове, тротоари, площади, улични платна и други. Понятието „търговия на открито“ е дефинирано чрез понятието „търговия на дребно“, като по този начин не се разкрива пълно и конкретно съдържание на понятието „търговия на открито“. С оглед правилото на чл. 46 от Закона за нормативните актове, разпоредбата на нормативния акт следва да се приложи според точния й смисъл, а тълкуването й да отговаря на смисъла, който най-много отговаря на други разпоредби, на целта на тълкувания акт и на основните начала на правото на Република България.

В нормата на чл.1 от Търговския закон са описани следните сделки, които следва по занятие да са извършвани от физическо или юридическо лице, за да се приеме същото за търговец: 1. покупка на стоки или други вещи с цел да ги препродаде в първоначален, преработен или обработен вид; 2. продажба на стоки от собствено производство; 3. покупка на ценни книги с цел да ги продаде; 4. търговско представителство и посредничество; 5. комисионни, спедиционни и превозни сделки; 6. застрахователни сделки; 7. банкови и валутни сделки; 8. менителници, записи на заповед и чекове; 9. складови сделки; 10. лицензионни сделки; 11. стоков контрол; 12. сделки с интелектуална собственост; 13. хотелиерски, туристически, рекламни,

информационни, програмни, импресарски или други услуги; 14. покупка, строеж или обзавеждане на недвижими имоти с цел продажба; 15. лизинг.

В Речника на българския език търговията е дефинирана като дейност, свързана с покупка и продажба на стоки. В правната доктрина търговията се определя като обмяна на стоки или услуги от търговец към купувач в замяна на платежно средство, като парични единици. Обикновено под търговия се разбира размяна на стоки или услуги, осъществявана между две или повече лица.

Вижда се от цитираните легални и доктринални дефиниции, че за да се приеме наличие на извършена търговия, следва да е налице конкретна сделка по покупко-продажба на стоки. В НП не е описана нито извършена от контролните органи покупка, нито пък такава, която да е наблюдавана от тях, не са вписани продажни цени на артикулите.

Касационният състав приема, че не е доказано по безспорен начин посоченото в НП нарушение, поради което НП е незаконосъобразно и следва да бъде отменено.

При този изход на спора на ответника се дължат разноски на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, съобразно представения по делото списък на разноските, както и договор за правна защита и съдействие, в размер на 500 лв., представляваща заплатено адвокатско възнаграждение.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, II касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1502/28.04.2022 г. по НАХД № 1096/2022 г. на СРС, НО, 99 състав.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на Д. Д. К. с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 8, ап. 40, сумата от 500 /петстотин/ лв., представляваща адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.